

adhyAtmarAmAyaNe sundarakANDam

——
अध्यात्मरामायणे सुन्दरकाण्डम्

——
Document Information

Text title : adhyAtma rAmAyaNa sundara kANDa

File name : adhyaatmaRamsundara.itx

Category : adhyAtmarAmAyaNa, raama, vyAsa

Location : doc_raama

Author : Shri Veda Vyas

Transliterated by : Vishwas Bhide vishwas underscore bhide at yahoo.com

Proofread by : Vishwas Bhide, PSA EASWARAN

Latest update : July 22, 2006, April 15, 2018

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

October 19, 2024

sanskritdocuments.org

अध्यात्मरामायणे सुन्दरकाण्डम्

॥ प्रथमः सर्गः ॥

श्रीमलादेव उवाच ।

शतयोजनविस्तीर्णं समुद्रं मकरालयम् ।

लिलङ्घयिपुरानन्दसन्धोखो मारुतात्मजः ॥ १ ॥

ध्यात्वा रामं परात्मानमिदं वचनमब्रवीत् ।

पश्यन्तु वानराः सर्वे गच्छन्तं मां विहायसा ॥ २ ॥

अमोघं रामनिर्मुक्तं मलाभाषामिवापिलाः ।

पश्याम्यधैव रामस्य पत्नीं जनकनन्दिनीम् ॥ ३ ॥

कृतार्थोऽहं कृतार्थोऽहं पुनः पश्यामि राघवम् ।

प्राणप्रयाणसमये यस्य नाम सकृत्स्मरन् ॥ ४ ॥

नरस्तीर्त्वा भवाम्भोधिमपारं याति तत्पदम् ।

किं पुनस्तस्य दूतोऽहं तदङ्गाङ्गुलिमुद्रिकः ॥ ५ ॥

तमेव लृष्टये ध्यात्वा लङ्घयाम्यल्पवारिधिम् ।

धृत्युक्त्वा हनुमान् बालू प्रसार्यायतवालधिः ॥ ६ ॥

ऋजुग्रीवोर्ध्वदृष्टिः सन्नाकुञ्चितपदद्वयः ।

दक्षिणाभिमुखस्तूर्णं पुण्ड्रुवेऽनिलविडम् ॥ ७ ॥

आकशात्वरितं देवैर्वीक्ष्यमाणो जगाम सः ।

दृष्ट्वानिलसुतं देवा गच्छन्तं वायुवेगतः ॥ ८ ॥

परीक्षाणार्थं सत्त्वस्य वानरस्येदमब्रुवन् ।

गच्छत्येष मलासत्त्वो वानरो वायुविडम् ॥ ९ ॥

लङ्गां प्रवेष्टुं शक्तो वा न वा जानीमहे बलम् ।

अेवं विचार्य नागानां मातरं सुरसाभिधाम् ॥ १० ॥

अब्रवीद्वैवतावृन्दः कौतूहलसमन्वितः ।
 गच्छ त्वं वानरेन्द्रस्य किञ्चिद्विघ्नं समाचर ॥ ११ ॥
 ज्ञात्वा तस्य बलं बुद्धिं पुनरेहि त्वरान्विता ।
 धृत्युक्ता सा यथौ शिघ्रं हनुमद्विघ्नकारिणात् ॥ १२ ॥
 आवृत्य मार्गं पुरतः स्थित्वा वानरमब्रवीत् ।
 ओहि मे वदनं शीघ्रं प्रविशस्व मलामते ॥ १३ ॥
 देवैस्त्वं कल्पितो भक्ष्यः क्षुधासम्पीडितात्मनः ।
 तामाह हनुमान् मातरं रामस्य शासनात् ॥ १४ ॥
 गच्छामि जानकीं द्रष्टुं पुनरागम्य सत्वरः ।
 रामाय कुशलं तस्याः कथयित्वा त्वदाननम् ॥ १५ ॥
 निवेक्ष्ये देहि मे मार्गं सुरसायै नमोऽस्तु ते ।
 धृत्युक्ता पुनरेवाह सुरसा क्षुधितास्यहम् ॥ १६ ॥
 प्रविश्य गच्छ मे वङ्गं नो येत्वां भक्षयाम्यहम् ।
 धृत्युक्तो हनुमानाह मुपं शीघ्रं विदारय ॥ १७ ॥
 प्रविश्य वदनं तेऽद्य गच्छामि त्वरयान्वितः ।
 धृत्युक्त्वा योजनायामदेहो भूत्वा पुरः स्थितः ॥ १८ ॥
 दृष्ट्वा हनूमतो रुपं सुरसा पञ्चयोजनम् ।
 मुपं यकार हनुमान् द्विगुणं रुपमादधत् ॥ १९ ॥
 ततश्चकार सुरसा योजनानां य विंशतिम् ।
 वङ्गं यकार हनुमांस्त्रिंशद्योजनसम्मितम् ॥ २० ॥
 ततश्चकार सुरसा पञ्चाशद्योजनायतम् ।
 वङ्गं तदा हनूमांस्तु बभूवाद्गुणसन्निभः ॥ २१ ॥
 प्रविश्य वदनं तस्याः पुनरेत्य पुरः स्थितः ।
 प्रविष्टो निर्गतोऽहं ते वदनं देवि ते नमः ॥ २२ ॥
 अयं वदन्तं दृष्ट्वा सा हनूमन्तमथाब्रवीत् ।
 गच्छ साधय रामस्य कार्यं बुद्धिमतां वर ॥ २३ ॥
 देवैः सम्प्रेषिताहं ते बलं जिज्ञासुभिः कपे ।
 दृष्ट्वा सीतां पुनर्गत्वा रामं द्रक्ष्यसि गच्छ भोः ॥ २४ ॥

धृत्युक्त्वा सा यथौ देवलोके वायुसुतः पुनः ।
 जगाम वायुमार्गेण गरुत्मानिव पक्षिराट् ॥ २५ ॥
 समुद्रोऽप्याह मैनाके मणिःकाञ्चनपर्वतम् ।
 गच्छत्येष मडासत्त्वो हनूमान्मारुतात्मजः ॥ २६ ॥
 रामस्य कार्यसिद्ध्यर्थं तस्य त्वं सखिवो भव ।
 सगरैर्वह्निर्द्वितो यस्मात्पुराहं सागरोऽभवम् ॥ २७ ॥
 तस्यान्वये बभूवासौ रामो दाशरथिः प्रभुः ।
 तस्य कार्यार्थसिद्ध्यर्थं गच्छत्येष मडाकपिः ॥ २८ ॥
 त्वमुत्तिष्ठ जलात्तूर्णं त्वयि विश्रम्य गच्छतु ।
 स तथेति प्रादुरभूज्जलमध्यान्मखोन्नतः ॥ २९ ॥
 नानामणिमयैः शृङ्गैस्तस्योपरि नराकृतिः ।
 प्राह यान्तं हनूमन्तं मैनाकोऽहं मडाकपे ॥ ३० ॥
 समुद्रेण समादृष्टस्त्वद्विश्रामाय मारुते ।
 आगच्छामृतकल्पानि जग्ध्वा पक्वकृत्वानि मे ॥ ३१ ॥
 विश्रम्यात्र क्षणं पश्चाद्गमिष्यसि यथासुप्तम् ।
 अवेममुक्तोऽथ तं प्राह हनूमान्मारुतात्मजः ॥ ३२ ॥
 गच्छतो रामकार्यार्थं भक्षणं मे कथं भवेत् ।
 विश्रामो वा कथं मे स्याद्गन्तव्यं त्वरितं मया ॥ ३३ ॥
 धृत्युक्त्वा स्मृष्टशिषरः कराग्रेण यथौ कपिः ।
 किञ्चिद्दूरं गतस्यास्य छायां छायाग्रहोऽग्रहीत् ॥ ३४ ॥
 सिडिका नाम सा घोरं जलमध्ये स्थिता सदा ।
 आकाशगामिनां छायामाकृभ्याङ्गुष्य भक्षयेत् ॥ ३५ ॥
 तथा गृहीतो हनुमांश्चिन्तयामास वीर्यवान् ।
 केनेहं मे कृतं वेगरोधनं विघ्नकारिणम् ॥ ३६ ॥
 दृश्यते नैव कोऽप्यत्र विस्मयो मे प्रजायते ।
 अवेनं विचिन्त्य हनुमानथो दृष्टिं प्रसारयत् ॥ ३७ ॥
 तत्र दृष्ट्वा मडाकायां सिडिकां घोररूपिणीम् ।

पपात सलिले तूर्णं पद्भ्यामेवाहनद्रुषा ॥ ३८ ॥
 पुनरुत्प्लुत्य उनूमान् दक्षिणाभिमुखो ययौ ।
 ततो दक्षिणामासाद्य कूलं नानाङ्गलद्रुमम् ॥ ३९ ॥
 नानापक्षिमृगाकीर्णं नानापुष्पलतावृतम् ।
 ततो ददर्श नगरं त्रिकूटायलमूर्धनि ॥ ४० ॥
 प्राकारैर्बहुभिर्युक्तं परिभाभिश्च सर्वतः ।
 प्रवेक्ष्यामि कथं लङ्गामिति शिन्तापरोऽभवत् ॥ ४१ ॥
 रात्रौ वेक्ष्यामि सूक्ष्मोऽहं लङ्गं रावणपाविताम् ।
 अयं विशिन्त्य तत्रैव स्थित्वा लङ्गं जगाम सः ॥ ४२ ॥
 धृत्वा सूक्ष्मं वपुर्द्धारं प्रविवेश प्रतापवान् ।
 तत्र लङ्गापुरी साक्षाद्राक्षसीवेषधारिणी ॥ ४३ ॥
 प्रविशन्तं उनूमन्तं दृष्ट्वा लङ्गा व्यतर्जयत् ।
 कस्त्वं वानररूपेण मामनादृत्य लङ्गिनीम् ॥ ४४ ॥
 प्रविश्य थोरवद्रात्रौ किं भवान् कर्तुमिच्छति ।
 इत्युक्त्वा रोषताम्राक्षी पादेनाभिजघान तम् ॥ ४५ ॥
 उनुमानपि तां वाममुष्टिनावज्ञयाहनत् ।
 तदैव पतिता भूमौ रक्तमुद्गमती भृशम् ॥ ४६ ॥
 उत्थाय प्राड सा लङ्गा उनूमन्तं मडाभलम् ।
 उनूमन् गच्छ भद्रं ते जिता लङ्गा त्वयानघ ॥ ४७ ॥
 पुराहं ब्रह्मणो प्रोक्ता ह्यष्टाविंशतिपर्यये ।
 त्रेतायुगे दाशरथी रामो नारायणोऽव्ययः ॥ ४८ ॥
 जनिष्यते योगमाया सीता जनकवेश्मनि ।
 भूभारउरणार्थाय प्रार्थितोऽयं मया क्वचित् ॥ ४९ ॥
 सभार्यो राघवो भ्रात्रा गमिष्यति मडावनम् ।
 तत्र सीतां मडाभायां रावणोऽपडरिष्यति ॥ ५० ॥
 पश्चादरामेण सायिव्यं सुग्रीवस्य भविष्यति ।
 सुग्रीवो जनकीं द्रष्टुं वानरान् प्रेषयिष्यति ॥ ५१ ॥

तत्रैको वानरो रात्रावागमिष्यति तेऽन्तिकम् ।
त्वया य भर्त्सितः सोऽपि त्वां उनिष्यति मुष्टिना ॥ ५२ ॥

तेनाहता त्वं व्यथिता भविष्यसि यदानघे ।
तदैव रावणस्थान्तो भविष्यति न संशयः ॥ ५३ ॥

तस्मात् त्वया जिता लङ्का जितं सर्वं त्वयानघ ।
रावणान्तःपुरवरे क्रीडाकाननमुत्तमम् ॥ ५४ ॥

तन्मध्येऽशोकवनिका दिव्यपादपसङ्कुला ।
अस्ति तस्यां महावृक्षः शिंशपा नाम मध्यगः ॥ ५५ ॥

तत्रास्ते ज्ञानकी घोरराक्षसीभिः सुरक्षिता ।
दृष्ट्वैव गच्छ त्वरितं राघवाय निवेद्य ॥ ५६ ॥

धन्याहमप्यधे यिराय राघव-

स्मृतिर्भमासीद्भवपाशमोचिनी ।

तद्भक्तसङ्गोऽप्यतिदुर्लभो मम

प्रसीदतां दाशरथिः सदा लृष्टि ॥ ५७ ॥

उल्लङ्घितेऽब्धौ पवनात्मजेन

धरासुतायाश्च दशाननस्य ।

पुस्कोर वामाक्षि भुजश्च तीघ्रं

रामस्य दक्षाङ्गमतीन्द्रियस्य ॥ ५८ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे सुन्दरकाण्डे

प्रथमः सर्गः ॥ १ ॥

॥ द्वितीयः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच ।

ततो जगाम उनुमान् लङ्कां परमशोभनाम् ।

रात्रौ सूक्ष्मतनुर्भूत्वा बभ्राम परितः पुरीम् ॥ १ ॥

सीतान्वेषणकार्यार्थी प्रविवेश नृपालयम् ।

तत्र सर्वप्रदेशेषु विविध्य उनुमान् कपिः ॥ २ ॥

नापश्यज्जानकीं स्मृत्वा ततो लङ्काभिभाषितम् ।
जगाम उनुमान् शीघ्रमशोकवनिकां शुभाम् ॥ ३ ॥
सुरपादपसम्भाधां रत्नसोपानवापिकाम् ।
नानापक्षिमृगाकीर्णां स्वर्णप्रासादशोभिताम् ॥ ४ ॥
हृदैरानम्रशाष्माग्रपादपैः परिवारिताम् ।
विश्विन्वन् जानकीं तत्र प्रतिवृक्षं मरुत्सुतः ॥ ५ ॥
दृष्ट्वा विस्मयमापन्नो मणिस्तम्भशतान्वितम् ॥ ६ ॥
समतीत्य पुनर्गत्वा किञ्चिद्दूरं स मारुतिः ।
दृष्ट्वा शिंशपावृक्षमत्यन्तनिभिः खण्डम् ॥ ७ ॥
अदृष्ट्वा तपमाकीर्णं स्वर्णवर्णविडङ्गमम् ।
तन्मूले राक्षसीमध्ये स्थितां जनकनन्दिनीम् ॥ ८ ॥
दृष्ट्वा उनुमान् वीरो देवतामिव भूतले ।
ऐकवेर्णीं कृशां दीनां मलिनाम्बरधारिणीम् ॥ ९ ॥
भुभौ शयानां शोचन्तीं रामरामेति भाषिणीम् ।
त्रातारं नाधिगच्छन्तीमुपवासकृशां शुभाम् ॥ १० ॥
शाष्मान्तखण्डमध्यस्थो दृष्ट्वा कपिकुञ्जरः ।
कृतार्थोऽहं कृतार्थोऽहं दृष्ट्वा जनकनन्दिनीम् ॥ ११ ॥
मयैव साधितं कार्यं रामस्य परमात्मनः ।
ततः किलकिलाशब्दो बभूवान्तःपुराद्भ्रुविः ॥ १२ ॥
किमेतदिति सँल्वीनो वृक्षपत्रेषु मारुतिः ।
आयान्तं रावाणं तत्र स्त्रीजनैः परिवारितम् ॥ १३ ॥
दृष्ट्वा विस्मयमापन्नः पत्रप्रण्डोष्वलीयत ॥ १४ ॥
रावाणो राघवेणाशु मरणं मे कथं भवेत् ।
सीतार्थमपि नायाति रामः किं कारणं भवेत् ॥ १५ ॥
एत्येवं चिन्तयन्नित्यं राममेव सदा लुटि ।

तस्मिन् दिनेऽपस्तरात्रौ रावणो राक्षसाधिपः ॥ १६ ॥
 स्वप्ने रामेण सन्दिष्टः कश्चिदागत्य वानरः ।
 कामरूपधरः सूक्ष्मो वृक्षाग्रस्थोऽनुपश्यति ॥ १७ ॥
 धृति दृष्ट्वाद्भुतं स्वप्नं स्वात्मन्येवानुयिन्य सः ।
 स्वप्नः कदाचित्सत्यः स्यादेवं तत्र करोम्यहम् ॥ १८ ॥
 जानकीं वाक्शरैर्विद्ध्वा द्युःप्तितां नितरामहम् ।
 करोमि दृष्ट्वा रामाय निवेद्यतु वानरः ॥ १९ ॥
 धृत्येवं यिन्तयन् सीतासमीपमगमद्द्रुतम् ।
 नूपुराणां किङ्किणीनां श्रुत्वा शिञ्जितमङ्गना ॥ २० ॥
 सीता भीता वीयमाना स्वात्मन्येव सुमध्यमा ।
 अधोमुष्यश्रुनयना स्थिता रामार्पितान्तरा ॥ २१ ॥
 रावणोऽपि तदा सीतामालोक्याह सुमध्यमे ।
 मां दृष्ट्वा किं वृथा सुभु स्वात्मन्येव विलीयसे ॥ २२ ॥
 रामो वनयराणां हि मध्ये तिष्ठति सानुजः ।
 कदाचिद्दृश्यते कैश्चित्कदाचिन्नैव दृश्यते ॥ २३ ॥
 मया तु बहुधा लोकाः प्रेषितास्तस्य दर्शने ।
 न पश्यन्ति प्रयत्नेन वीक्षमाणाः समन्ततः ॥ २४ ॥
 किं करिष्यसि रामेण निःस्पृहेण सदा त्वयि ।
 त्वया सदाविद्गितोऽपि समीपस्थोऽपि सर्वदा ॥ २५ ॥
 वृद्धयेऽस्य न य स्नेहस्त्वयि रामस्य जायते ।
 त्वत्कृतान् सर्वभोगांश्च त्वद्गुणानपि राघवः ॥ २६ ॥
 भुञ्जानोऽपि न जानाति कृतज्ञो निर्गुणोऽधमः ।
 त्वमानीता मया साध्वी दुःभशोकसमाकुला ॥ २७ ॥
 धृष्टानीमपि नायाति भक्तिहीनः कथं व्रजेत् ।
 निःसत्त्वो निर्ममो मानी मूढः पण्डितमानवान् ॥ २८ ॥
 नराधमं त्वद्भिमुभं किं करिष्यसि भामिनि ।
 त्वय्यतीव समासक्तं मां भजस्वासुरोत्तमम् ॥ २९ ॥

देवगन्धर्वनागानां यक्षकिन्नरयोषिताम् ।
 भविष्यसि नियोङ्ग्री त्वं यद्वि मां प्रतिपद्यसे ॥ ३० ॥
 रावणस्य वयः श्रुत्वा सीताऽमर्षसमन्विता ।
 उवाचाधोमुभी भूत्वा निधाय तृणमन्तरे ॥ ३१ ॥
 राघवाद्धिष्यता नूनं भिक्षुशुभं त्वया धृतम् ।
 रक्षिते राघवाभ्यां त्वं शुनीव उविरध्वरे ॥ ३२ ॥
 हृतवानसि मां नीय तत्कलं प्राप्स्यसेऽथिरात् ।
 यदा रामशराघातविदारितवपुर्भवान् ॥ ३३ ॥
 ज्ञास्यसेऽमानुषं रामं गमिष्यसि यमान्तिकम् ।
 समुद्रं शोषयित्वा वा शरैर्बद्ध्वाथ वारिधिम् ॥ ३४ ॥
 उन्तुं त्वां समरे रामो लक्ष्मणेन समन्वितः ।
 आगमिष्यत्यसन्देहो द्रक्ष्यसे राक्षसाधम ॥ ३५ ॥
 त्वां सपुत्रं सलबलं उत्वा नेष्यति मां पुरम् ॥
 श्रुत्वा रक्षःपतिः कुण्डो जनक्याः परुषाक्षरम् ॥ ३६ ॥
 वाक्यं क्रोधसमाविष्टः अङ्गमुधम्य सत्वरः ।
 उन्तुं जनकराजस्य तनयां ताम्रलोचनः ॥ ३७ ॥
 मन्दोदरी निवार्याल पतिं पतिष्ठिते रता ।
 त्यजैनां मानुषीं दीनां दुःप्पितां कृपाणां कृशाम् ॥ ३८ ॥
 देवगन्धर्वनागानां बह्व्यः सन्ति वराङ्गनाः ।
 त्वामेव वरयन्त्युख्यैर्मदमत्तविलोचनाः ॥ ३९ ॥
 ततोऽब्रवीदृशग्रीवो राक्षसीर्विकृताननाः ।
 यथा मे वशगा सीता भविष्यति सकामना ।
 तथा यतध्वं त्वरितं तर्जनादराणाद्विभिः ॥ ४० ॥
 द्विमासाभ्यन्तरे सीता यद्वि मे वशगा भवेत् ।
 तदा सर्वसुभोपेता राजवं भोक्ष्यति सा मया ॥ ४१ ॥
 यद्वि मासद्वयादूर्ध्वं मच्छय्यां नाभिनन्दति ।
 तदा मे प्रातराशाय उत्वा कुरुत मानुषीम् ॥ ४२ ॥

धृत्युक्त्वा प्रथयौ स्त्रीभी रावणोऽन्तःपुरालयम् ।
 राक्षस्यो जानकीमेत्य भीषयन्त्यः स्वतर्जनैः ॥ ४३ ॥
 तत्रैका जानकीमाह यौवनं ते वृथा गतम् ।
 रावणेन समासाधे सङ्गं तु भविष्यति ॥ ४४ ॥
 अपरा याह कोपेन किं विलम्बेन जानकि ।
 धदानीं छेद्यतामङ्गं विभज्य य पृथक् पृथक् ॥ ४५ ॥
 अन्या तु भङ्गामुद्यम्य जानकीं उन्तुमुद्यता ।
 अन्या करालवदना विदार्यास्थमभीषयत् ॥ ४६ ॥
 अयेवं तां भीषयन्तीस्ता राक्षसीर्विकृताननाः ।
 निवार्य त्रिजटा वृद्धा राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ॥ ४७ ॥
 शृणुष्वं दृष्टराक्षस्यो मद्राज्यं वो हितं भवेत् ॥ ४८ ॥
 न भीषयध्वं रुदतीं नमस्कुरुत जानकीम् ।
 धदानीमेव मे स्वप्ने रामः कमललोचनः ॥ ४९ ॥
 आरुह्यैरावतं शुभ्रं लक्ष्मणेन समागतः ।
 दग्ध्वा लङ्कापुरीं सर्वां उत्वा रावणमाहवे ॥ ५० ॥
 आरोग्यं जानकीं स्वाङ्गे स्थितो दृष्टोऽगमूर्धनि ।
 रावणो गोमयद्वेदे तैलाभ्यक्तो दिगम्बरः ॥ ५१ ॥
 अगाढत्पुत्रपौत्रैश्च कृत्वा वदनमालिकाम् ।
 विभीषणस्तु रामस्य सन्निधौ हृष्टमानसः ॥ ५२ ॥
 सेवां करोति रामस्य पादयोर्भक्तिसंयुतः ।
 सर्वथा रावणं रामो उत्वा सकुलमञ्जसा ॥ ५३ ॥
 विभीषणायाधिपत्यं दत्त्वा सीतां शुभाननाम् ।
 अङ्गे निधाय स्वपुरीं गमिष्यति न संशयः ॥ ५४ ॥
 त्रिजटाया वयः श्रुत्वा भीतास्ता राक्षसस्त्रियः ।
 तूष्णीमासंस्तत्र तत्र निद्रावशमुपागताः ॥ ५५ ॥
 तर्जिता राक्षसीभिः सा सीता भीतातिविह्वला ।
 त्रातारं नाधिगच्छन्ती दृग्भेन परिमूर्च्छिता ॥ ५६ ॥

अश्रुभिः पूर्णनयना चिन्तयन्तीदमब्रवीत् ।
 प्रभाते भक्षयिष्यन्ति राक्षस्यो मां न संशयः ।
 धृष्टकेतुस्य मरणं केनोपायेन मे भवेत् ॥ ५७ ॥

अथ सुदुःखेन परिप्लुता सा
 विमुक्तकण्ठं रुदती चिराय ।
 आलम्ब्य शाभां कृतनिश्चया मृतौ
 न जानती कश्चिदुपायमङ्गना ॥ ५८ ॥

इति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे सुन्दरकाण्डे
 द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

॥ तृतीयः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच ।
 उद्ध्वनेन वा मोक्ष्ये शरीरं राघवं विना ।
 जिवितेन क्वलं किं स्यान्मम रक्षोऽधिमध्यतः ॥ १ ॥
 दीर्घा वेणी ममात्यर्थमुद्ध्वनाय भविष्यति ।
 अथ निश्चितबुद्धिं तां मरणायाथ जानकीम् ॥ २ ॥
 विलोक्य उनुमान् किञ्चिद्विर्यैतदभाषत ।
 शनैः शनैः सूक्ष्मरूपो जानक्याः श्रोत्रगं वयः ॥ ३ ॥
 धृष्टकेतुस्य शसम्भूतो राजा दशरथो मदान् ।
 अयोध्याधिपतिस्तस्य यत्वारो लोकविश्रुताः ॥ ४ ॥
 पुत्रा देवसमाः सर्वे लक्ष्मणैरुपलक्षिताः ।
 रामश्चलक्ष्मणश्चैव भरतश्चैव शत्रुघ्ना ॥ ५ ॥
 ज्येष्ठो रामः पितुर्वाक्याद्दण्डकारण्यमागतः ।
 लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया भार्यया सह ॥ ६ ॥
 उवास गौतमीतीरे पञ्चवट्यां महात्मनाः ।
 तत्र नीता महाभागा सीता जनकनन्दिनी ॥ ७ ॥

रडिते रामयन्द्रेण रावणेन दुरात्मना ।
 ततो रामोऽतिदुःप्यार्तो मार्गमाणोऽथ जानकीम् ॥ ८ ॥
 जटायुषं पक्षिराजमपश्यत्पतितं भुवि ।
 तस्मै दत्त्वा द्विवं शीघ्रमृष्यभूकमुपागमत् ॥ ९ ॥
 सुग्रीवेण कृता मैत्री रामस्य विद्वितात्मनः ।
 तद्भार्याहारिणं उत्वा वालिनं रघुनन्दनः ॥ १० ॥
 राज्येऽभिषिच्य सुग्रीवं मित्रकार्यं यकार सः ।
 सुग्रीवस्तु समानाथ्य वानरान् वानरप्रभुः ॥ ११ ॥
 प्रेषयामास परितो वानरान् परिमार्गणे ।
 सीतायास्तत्र चैकोऽहं सुग्रीवसथिवो हरिः ॥ १२ ॥
 सम्पातिवयनास्थीघ्नमुल्लङ्घ्य शतयोजनम् ।
 समुद्रं नगरीं लङ्कां विचिन्वन् जानकीं शुभाम् ॥ १३ ॥
 शनैरशोकवनिकां विचिन्वन् शिंशपातरुम् ।
 अद्राक्षं जानकीमत्र शोयन्तीं दुःखसम्प्लुताम् ॥ १४ ॥
 रामस्य मर्षिणीं देवीं कृतकृत्योऽहमागतः ।
 धृत्युक्त्वोपररामाथ मारुतिर्बुद्धिमत्तरः ॥ १५ ॥
 सीता कमेण तत्सर्वं श्रुत्वा विस्मयमाययौ ।
 किमिदं मे श्रुतं व्योम्नि वायुना समुदीरितम् ॥ १६ ॥
 स्वप्नो वा मे मनोभ्रान्तिर्यदि वा सत्यमेव तत् ।
 निद्रा मे नास्ति दुःखेन जानाम्येतत्सुतो भ्रमः ॥ १७ ॥
 येन मे कर्णापीयुषं वचनं समुदीरितम् ।
 स दृश्यतां मलाभागः प्रियवादी ममाग्रतः ॥ १८ ॥
 श्रुत्वा तज्जानकीवाक्यं अनुमान् पत्रभाण्डतः ।
 अवतीर्य शनैः सीतापुरतः समवस्थितः ॥ १९ ॥
 कलविद्धुप्रमाणान्ङो रक्तास्यः पीतवानरः ।
 ननाम शनकैः सीतां प्राञ्जलिः पुरतः स्थितः ॥ २० ॥
 दृष्ट्वा तं जानकीं भीता रावणोऽयमुपागतः ।
 मां भोऽथितुमायातो मायया वानराकृतिः ॥ २१ ॥

धृत्येवं चिन्तयित्वा सा तूष्णिमासीदधोमुष्णी ।
 पुनरप्याह तां सीतां देवि यत्त्वं विशङ्कसे ॥ २२ ॥
 नाहं तथाविधो मातस्त्यज शङ्कां मयि स्थिताम् ।
 दासोऽहं कोसलेन्द्रस्य रामस्य परमात्मनः ॥ २३ ॥
 सखिवोऽहं हरीन्द्रस्य सुग्रीवस्य शुभप्रदे ।
 वायोः पुत्रोऽहमपिलप्राणभूतस्य शोभने ॥ २४ ॥
 तस्थुत्वा जानकी प्राह हनूमन्तं कृताञ्जलिम् ।
 वानराणां मनुष्याणां सङ्गतिर्घटते कथम् ॥ २५ ॥
 यथा त्वं रामचन्द्रस्य दासोऽहमिति भाषसे ।
 तामाह मारुतिः प्रीतो जानकीं पुरतः स्थितः ॥ २६ ॥
 ऋष्यमूकमगाद्रामः शबर्यां नोदितः सुधीः ।
 सुग्रीवो ऋष्यमूकस्थो दृष्टवान् रामलक्ष्मणौ ॥ २७ ॥
 भीतो मां प्रेषयामास ज्ञातुं रामस्य हृद्गतम् ।
 ब्रह्मचारिविपुर्धृत्वा गतोऽहं रामसन्निधिम् ॥ २८ ॥
 ज्ञात्वा रामस्य सद्भावं स्कन्धोपरि निधाय तौ ।
 नीत्वा सुग्रीवसामीप्यं सप्यं चाकरवं तयोः ॥ २९ ॥
 सुग्रीवस्य हृता भार्या वालिना तं रघूत्तमः ।
 जघानैकेन बाणेन ततो राजयेऽभ्यषेचयत् ॥ ३० ॥
 सुग्रीवं वानराणां स प्रेषयामास वानरान् ।
 दिग्भ्यो मखाबलान् वीरान् भवत्याः परिमार्गणे ॥ ३१ ॥
 गच्छन्तं राघवो दृष्ट्वा मामभाषत सादरम् ॥ ३२ ॥
 त्वयि कार्यमशेषं मे स्थितं मारुतनन्दन ।
 ब्रूहि मे कुशलं सर्वं सीतायै लक्ष्मणस्य च ॥ ३३ ॥
 अङ्गुलीयकमेतन्मे परिज्ञानार्थमुत्तमम् ।
 सीतायै दीयतां साधु मन्नामाक्षरमुद्रितम् ॥ ३४ ॥
 धृत्युक्त्वा प्रददौ मलयं कराग्रादङ्गुलीयकम् ।
 प्रयत्नेन मयानीतं देवि पश्याङ्गुलीयकम् ॥ ३५ ॥

धृत्युक्त्वा प्रददौ देव्यै मुद्गिकां मारुतात्मजः ।
 नमस्कृत्य स्थितो दूराद्ब्रह्माञ्जलिपुटो हरिः ॥ ३६ ॥
 दृष्ट्वा सीता प्रमुदिता रामनामाङ्गितां तदा ।
 मुद्गिकां शिरसा धृत्वा स्रवदानन्दनेत्रज ॥ ३७ ॥
 कपे मे प्राणदाता त्वं बुद्धिमानसि राघवे ।
 भक्तोऽसि प्रियकारी त्वं विश्वासोऽस्ति तवैव हि ॥ ३८ ॥
 नो येन्मत्सन्निधिं यान्यं पुरुषं प्रेषयेत्कथम् ।
 उनूमन् दृष्टमभिलं मम दुःखादिकं त्वया ॥ ३९ ॥
 सर्वं कथय रामाय यथा मे जायते धया ।
 मासद्वयावधि प्राणाः स्थास्यन्ति मम सत्तम ॥ ४० ॥
 नागमिष्यति चेद्रामो भक्षयिष्यति मां भलः ।
 अतः शीघ्रं कपीन्द्रेण सुग्रीवेण समन्वितः ॥ ४१ ॥
 वानरानीकपैः सार्धं उत्वा रावणमाहवे ।
 सपुत्रं सभलं रामो यदि मां मोययेत्प्रभुः ॥ ४२ ॥
 तत्तस्य सदृशं वीर्यं वीर वर्णय वर्णितम् ।
 यथा मां तारयेद्रामो उत्वा शीघ्रं दशाननम् ॥ ४३ ॥
 तथा यतस्व उनुमन् वाया धर्ममवाप्नुहि ।
 उनुमानपि तामाह देवि दृष्टो यथा मया ॥ ४४ ॥
 रामः सलक्ष्मणः शीघ्रमागमिष्यति सायुधः ।
 सुग्रीवेण ससैन्येन उत्वा दशमुषं बलात् ॥ ४५ ॥
 समानेष्यति देवि त्वामयोध्यां नात्र संशयः ।
 तमाह जानकी रामः कथं वारिधिमाततम् ॥ ४६ ॥
 तीर्त्वायास्यत्यमेयात्मा वानरानीकपैः सह ।
 उनुमानाह मे स्कन्धावारुह्य पुरुषर्षभौ ॥ ४७ ॥
 आयास्यतः ससैन्यश्च सुग्रीवो वानरेश्वरः ।
 विहायसा क्षणेनैव तीर्त्वा वारिधिमाततम् ॥ ४८ ॥
 निर्दळिष्यति रक्षौघांस्त्वत्कृते नात्र संशयः ।

अनुज्ञां देहि मे देवि गच्छामि त्वरयान्वितः ॥ ४८ ॥
 द्रष्टुं रामं सद्यः भ्रात्रा त्वरयामि तवान्तिकम् ।
 देवि किञ्चिदभिज्ञानं देहि मे येन राघवः ॥ ५० ॥
 विश्वसेनां प्रयत्नेन ततो गन्ता समुत्सुकः ।
 ततः किञ्चिद्विद्यार्याथ सीता कमलवोयना ॥ ५१ ॥
 विमुख्य केशपाशान्ते स्थितं यूडामणिं ददौ ।
 अनेन विश्वसेन्द्रामस्त्वां कपीन्द्र सलक्ष्मणः ॥ ५२ ॥
 अभिज्ञानार्थमन्यथ्य वदामि तव सुप्रत ।
 चित्रकूटगिरौ पूर्वमेकदा रजसि स्थितः ।
 मद्दुष्टे शिर आघाय निद्राति रघुनन्दनः ॥ ५३ ॥
 अैन्द्रः काकस्तदागत्य नभैस्तुण्डेन यासकृत् ।
 मत्पादाङ्गुष्ठमारक्तं विददामिभिषाशया ॥ ५४ ॥
 ततो रामः प्रबुद्ध्याथ दृष्ट्वा पादं कृतप्राणम् ।
 केन भद्रे कृतं यैतद्विप्रियं मे दुरात्मना ॥ ५५ ॥
 धृत्युक्त्वा पुरतोऽपश्यद्वायसं मां पुनः पुनः ।
 अभिद्रवन्तं रक्ताक्तनभ्तुण्डं युकोप उ ॥ ५६ ॥
 तृणमेकमुपादाय दिव्यास्त्रेणामियोज्य तत् ।
 चिक्षेप लीलया रामो वायसोपरि तज्ज्वलन् ॥ ५७ ॥
 अत्यद्रवद्वायसश्च भीतो लोकान् भ्रमन् पुनः ।
 इन्द्रभ्रज्मादिभिश्चापि न शक्यो रक्षितुं तदा ॥ ५८ ॥
 रामस्य पादयोरग्रेऽपतद्भीत्या ध्यानियेः ।
 शरणागतमालोक्य रामस्तमिदमब्रवीत् ॥ ५९ ॥
 अमोघमेतदस्त्रं मे दत्तवैकाक्षिमितो प्रज ।
 सत्यं दत्त्वा गतः काक अेवं पौरुषवानपि ॥ ६० ॥
 उपेक्षते किमर्थं मामिदानीं सोऽपि राघवः ।
 उन्मानपि तामाह श्रुत्वा सीतानुभाषितम् ॥ ६१ ॥
 देवि त्वां यदि जानाति स्थितामत्र रघूत्तमः ।
 करिष्यति क्षणाद्भस्म लङ्कां राक्षसमण्डिताम् ॥ ६२ ॥

जानकी प्राड तं वत्स कथं त्वं योत्स्यसेऽसुरैः ।
 अतिसूक्ष्मवपुः सर्वे वानराश्च भवाद्दृशाः ॥ ६३ ॥
 श्रुत्वा तद्भयनं देव्यै पूर्वउपमदर्शयत् ।
 मेरुमन्दरसङ्काशं रक्षोगणविभीषणम् ॥ ६४ ॥
 दृष्ट्वा सीता उनुमन्तं मडापर्वतसन्निभम् ।
 उर्षेण मडताविष्टा प्राड तं कपिकुञ्जरम् ॥ ६५ ॥
 समर्थोऽसि मडासत्त्व द्रक्ष्यन्ति त्वां मडाबलम् ।
 राक्षस्यस्ते शुभः पन्था गच्छ रामान्तिकं द्रुतम् ॥ ६६ ॥
 बुभुक्षितः कपिः प्राड दर्शनात्पारणं मम ।
 भविष्यति इवैः सर्वैस्तव दृष्टौ स्थितैर्हि मे ॥ ६७ ॥
 तथेत्युक्तः स जानक्या भक्षयित्वा कुलं कपिः ।
 ततः प्रस्थापितोऽगच्छजानकीं प्रणिपत्य सः ।
 किञ्चिद्दूरमथो गत्वा स्वात्मन्येवान्वयिन्तयत् ॥ ६८ ॥
 कार्यार्थागतो दूतः स्वामिकार्याविरोधतः ।
 अन्यत्किञ्चिदसम्पाद्य गच्छत्यधम एव सः ॥ ६९ ॥
 अतोऽहं किञ्चिदन्यथ्य कृत्वा दृष्ट्वाथ रावणम् ।
 सम्भाष्य य ततो रामदर्शनार्थं व्रजाम्यहम् ॥ ७० ॥
 एति निश्चित्य मनसा वृक्षाभाण्डान् मडाबलः ।
 उत्पाट्याशोकवनिकां निर्वृक्षामकरोत्क्षणात् ॥ ७१ ॥
 सीताऽऽश्रयनगं त्यक्त्वा वनं शून्यं यकार सः ।
 उत्पाटयन्तं विपिनं दृष्ट्वा राक्षसयोधितः ॥ ७२ ॥
 अपृच्छन् जानकीं कोऽसौ वानराकृतिरुद्भटः ॥ ७३ ॥
 जानक्युवाच ।
 भवत्य एव जानन्ति मायां राक्षसनिर्मिताम् ।
 नाहमेनं विजानामि दुःभशोकसमाकुला ॥ ७४ ॥
 एत्युक्त्वास्त्वरितं गत्वा राक्षस्यो भयपीडिताः ।
 उन्मता कृतं सर्वं रावणाय न्यवेदयन् ॥ ७५ ॥

देव कश्चिन्मडासत्वो वानराकृतिदेहभृत् ।
 सीतया सह सम्भाष्य व्यशोकवनिकां क्षणात् ।
 उत्पाट्य चैत्यप्रासादं बभञ्जामितविडम् ॥ ७६ ॥
 प्रासादरक्षिणः सर्वान् उत्वा तत्रैव तस्थिवान् ।
 तश्छुत्वा तूर्णमुत्थाय वनभङ्गं मडाऽप्रियम् ॥ ७७ ॥
 डिङ्गरान् प्रेषयामास नियुतं राक्षसाधिपः ।
 निभग्नेर्यैत्यप्रासादप्रथमान्तरसंस्थितः ॥ ७८ ॥
 उनुमान् पर्वताकारो लोडस्तम्भकृतायुधः ।
 किञ्चिल्लाङ्गूलचलनो रक्तस्थो भीषणाकृतिः ॥ ७९ ॥
 आपतन्तं मडासङ्घं राक्षसानां ददर्श सः ।
 यकार सिंहनादं य श्रुत्वा ते मुमुक्षुर्भृशम् ॥ ८० ॥
 उनुमन्तमथो दृष्ट्वा राक्षसा भीषणाकृतिम् ।
 निर्जघ्नुर्विधास्त्रौघैः सर्वराक्षसघातिनम् ॥ ८१ ॥
 तत उत्थाय उनुमान् मुद्गरेण समन्ततः ।
 निष्पिपेष क्षणादेव मशकानिव यूथपः ॥ ८२ ॥
 निडतान् डिङ्गरान् श्रुत्वा रावणः क्रोधमूर्च्छितः ।
 पञ्च सेनापतींस्तत्र प्रेषयामास दुर्मदान् ॥ ८३ ॥
 उनुमानपि तान् सर्वाल्लोडस्तम्भेन याडनत् ।
 ततः कुब्जो मन्त्रिसुतान् प्रेषयामास सप्त सः ॥ ८४ ॥
 आगतानपि तान् सर्वान् पूर्ववद्भानरेश्वरः ।
 क्षणान्निःशेषतो उत्वा लोडस्तम्भेन मारुतिः ॥ ८५ ॥
 पूर्वस्थानमुपाश्रित्य प्रतीक्षन् राक्षसान् स्थितः ।
 ततो जगाम बलवान् कुमारोऽक्षः प्रतापवान् ॥ ८६ ॥
 तमुत्पपात उनुमान् दृष्ट्वाकाशे समुद्ररः ।
 गगनात्त्वरितो मूर्ध्नि मुद्गरेण व्यताडयत् ॥ ८७ ॥
 उत्वा तमक्षं निःशेषं बलं सर्वं यकार सः ॥ ८८ ॥
 ततः श्रुत्वा कुमारस्य वधं राक्षसपुङ्गवः ।
 क्रोधेन मडताविष्ट षण्ड्रजेतारमभ्रवीत् ॥ ८९ ॥

पुत्र गच्छाम्यहं तत्र यत्रास्ते पुत्रला रिपुः ।
 हत्वा तमथवा बद्ध्वा आनयिष्यामि तेऽन्तिकम् ॥ ९० ॥
 इन्द्रजित्पितरं प्राह त्यज शोकं मलामते ।
 मयि स्थिते किमर्थं त्वं भाषसे द्युःषितं वयः ॥ ९१ ॥
 बद्ध्वाऽऽनेष्ये द्रुतं तात वानरं ब्रह्मपाशतः ।
 इत्युक्त्वा रथमारुह्य राक्षसैर्बहुभिर्वृतः ॥ ९२ ॥
 जगाम वायुपुत्रस्य समीपं वीरविक्रमः ।
 ततोऽतिगर्जितं श्रुत्वा स्तम्भमुद्यम्य वीर्यवान् ॥ ९३ ॥
 उत्पपात नभोदृशं गरुत्मानिव मारुतिः ।
 ततो ब्रमन्तं नभसि हनूमन्तं शिलीमुषैः ॥ ९४ ॥
 विद्ध्वा तस्य शिरोभागमिषुभिश्चाष्टभिः पुनः ।
 हृद्यं पाद्युगलं षड्भिरैकेन वालधिम् ॥ ९५ ॥
 भेद्यित्वा ततो घोरं सिंहानामथाकरोत् ।
 ततोऽतिहर्षाङ्गनुमान् स्तम्भमुद्यस्य वीर्यवान् ॥ ९६ ॥
 जघान सारथिं साश्वं रथं चायूर्णयत्क्षणात् ।
 ततोऽन्यं रथमादाय मेघनादो मलाबलः ॥ ९७ ॥
 शीघ्रं ब्रह्मास्त्रमादाय बद्ध्वा वानरपुङ्गवम् ।
 निनाय निकटं राज्ञो रावणस्य मलाबलः ॥ ९८ ॥
 यस्य नाम सततं जपन्ति ये-
 ऽज्ञानकर्मकृतबंधनं क्षणात् ।
 सद्य एव परिमुच्य तत्पदं
 यान्ति कोटिरविभासुरं शिवम् ॥ ९९ ॥
 तस्यैव रामस्य पदाभ्युजं सदा
 हृत्पद्ममध्ये सुनिधाय मारुतिः ।
 सदैव निर्मुक्तसमस्तबन्धनः
 किं तस्य पाशैरितरैश्च बन्धनैः ॥ १०० ॥
 इति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामलेश्वरसंवादे सुन्दरकाण्डे

तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

॥ यतुर्थः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच ।

यान्तं कपीन्द्रं धृतपाशबन्धनं
विलोकयन्तं नगरं विभीतवत् ।
अताऽयन्मुष्टितलैः सुकोपनाः
पौराः समन्तादनुयान्तं ईक्षितुम् ॥ १ ॥

ब्रह्मास्त्रमेनं क्षणमात्रसङ्गमं
कृत्वा गतं ब्रह्मवरेण सत्वरम् ।
ज्ञात्वा हनूमानपि इल्लगुरज्जुभि-
र्धृतो यथौ कार्यविशेषगौरवात् ॥ २ ॥

सभान्तरस्थस्य च रावणस्य तं
पुरो निधायाह बलारिजित्तदा ।
बद्धो मया ब्रह्मवरेण वानरः
समागतोऽनेन हता महासुराः ॥ ३ ॥

यद्युक्तमत्रार्थं विचार्य मन्त्रिभि-
र्विधीयतामेष न लौकिको हरिः ।
ततो विलोक्याह स राक्षसेश्वरः
प्रहस्तमग्रे स्थितमञ्जनाद्रिभम् ॥ ४ ॥

प्रहस्त पृथ्वैनमसौ डिमागतः
किमत्र कार्यं कुत एव वानरः ।
वनं किमर्थं सकलं विनाशितं
हताः किमर्थं मम राक्षसा बलात् ॥ ५ ॥

ततः प्रहस्तो हनुमन्तमादरात्
पप्रच्छ केन प्रहितोऽसि वानर ।
भयं च ते मास्तु विभोक्ष्यसे मया
सत्यं वदस्वाप्पिलराजसन्निधौ ॥ ६ ॥

ततोऽतिडर्षात्पवनात्मजो शिपुं
 निरीक्ष्य लोकात्रयकण्ठकासुरम् ।
 वक्तुं प्रयत्ने रघुनाथसत्कथां
 ऊमेण रामं मनसा स्मरन्भुङ्क्तुः ॥ ७ ॥

शृणु स्फुटं देवगाणाधमित्र ले
 रामस्य दूतोऽलमशेषलृत्स्थितेः ।
 यस्याभिलेशस्य लृताधुना त्वया
 भार्या स्वनाशाय शुनेव सद्भविः ॥ ८ ॥

स राघवोऽभ्येत्य मतङ्गपर्वतं
 सुग्रीवमैत्रीमनलस्य सन्निधौ ।
 कृत्वैकबाणेन निहत्य वालिनं
 सुग्रीवमेवाधिपतिं चकार तम् ॥ ९ ॥

स वानराणामधिपो मडाबली
 मडाबलैर्वानरयूथकोटिभिः ।
 रामेण सार्धं सङ्ग लक्ष्मणेन भोः
 प्रवर्षणैःमर्षयुतोऽवतिष्ठते ॥ १० ॥

सञ्चोद्वितास्तेन मडाडरीश्वरा
 धरासुतां मार्गयितुं दिशो दश ।
 तत्राडमेकः पवनात्मजः कपिः
 सीतां विचिन्वन् शनकैः समागतः ॥ ११ ॥

दृष्ट्वा मया पद्मपलाशलोचना
 सीता कपित्वाद्भिपिनं विनाशितम् ।
 दृष्ट्वा ततोऽलं रभसा समागतान्
 मां लन्तुकामान् धृतयापसायकान् ॥ १२ ॥

मया उतास्ते परिरक्षितं वपुः
 प्रियो हि देहोऽभिलदेहिनां प्रभो ।
 ब्रह्मास्त्रपाशेन निबध्य मां ततः
 समागमन्मेघनिनादनामकः ॥ १३ ॥

स्पृष्ट्वैव मां ब्रह्मवरप्रभावतः

त्यक्त्वा गतं सर्वमवैमि रावण ।
 तथाप्यलं बद्धं धवागतो हितं
 प्रवक्तुकामः करुणारसार्द्रधीः ॥ १४ ॥
 विचार्य लोकस्य विवेकतो गतिं
 न राक्षसीं बुद्धिभुषैडि रावण ।
 दैवीं गतिं संसृतिभोक्षडैतुर्की
 समाश्रयात्यन्तडिताय देडिनः ॥ १५ ॥
 त्वं ब्रह्मणो ड्युत्तमवंशसम्भवः ।
 पौलस्त्यपुत्रोऽसि कुबेरबान्धवः ।
 देडात्मबुद्ध्यापि य पश्य राक्षसो
 नास्यात्मबुद्ध्या किमु राक्षसो नडि ॥ १६ ॥
 शरीरबुद्धीन्द्रियदुःखसन्ततिः
 न ते न य त्वं तव निर्विकारतः ।
 अडानडेतोश्च तथैव सन्ततेः
 असत्त्वमस्याः स्वपतो डि दृश्यवत् ॥ १७ ॥
 धदं तु सत्यं तव नास्ति विडिया
 विकारडेतुर्न य तेऽद्वयत्वतः ।
 यथा नभः सर्वगतं न लिप्यते
 तथा भवान् देडगतोऽपि सूक्ष्मकः ।
 देडेन्द्रियप्राणशरीरसङ्गतः
 त्वात्मेति बुद्ध्याभिलबन्धभाडभवेत् ॥ १८ ॥
 शिन्मात्रमेवाडमजोऽडमक्षरो
 ड्यानन्डभावोऽडमिति प्रमुच्यते ।
 देडोऽप्यनात्मा पृथिवीविकारजो
 न प्राण आत्माऽनिल अेष अेव सः ॥ १९ ॥
 मनोऽप्यलङ्कारविकार अेव नो
 न यापि बुद्धिः प्रकृतेर्विकारजा ।
 आत्मा शिदानन्डमयोऽविकारवान्
 देडादिसङ्घाद्व्यतिरिक्त धश्वरः ॥ २० ॥
 निरञ्जनो मुक्त उपाधितः सदा

ज्ञात्वैवमात्मानमितो विमुच्यते ।
 अतोऽडमात्यन्तिकमोक्षसाधनं
 वक्ष्ये शृणुष्ववडितो मडामते ॥ २१ ॥
 विष्णोर्डि भक्तिः सुविशोधनं धियः
 ततो भवेज्ज्ञानमतीव निर्मलम् ।
 विशुद्धतत्त्वानुभवो भवेत्ततः
 सम्यग्विदित्वा परमं पदं ब्रजेत् ॥ २२ ॥
 अतो भजस्वाद्ये डरिं रमापतिं
 रामं पुराणं प्रकृतेः परं विभुम् ।
 विसृज्य भौर्ष्यं लृदि शत्रुभावनां
 भजस्व रामं शरणागतप्रियम् ।
 सीतां पुरस्कृत्य सपुत्रबान्धवो
 रामं नमस्कृत्य विमुच्यसे भयात् ॥ २३ ॥
 रामं परात्मानमभावयन् जनो
 भक्त्या लृदित्थं सुभद्रपमद्वयम् ।
 कथं परं तीरमवाप्नुयाज्जनो
 भवाम्बुधेर्दुःभतरङ्गमालिनः ॥ २४ ॥
 नो येत्त्वमज्ञानमयेन वह्निना
 ज्वलन्तमात्मानमरक्षितारिवत् ।
 नयस्यधोऽधः स्वकृतैश्च पातकैः
 विमोक्षशङ्का न य ते भविष्यति ॥ २५ ॥
 श्रुत्वामृतास्वादसमानभाषितं
 तद्वायुसूनोर्दशकन्धरोऽसुरः ।
 अमृष्यमाणोऽतिरुषा कपीश्वरं
 जगाद्ये रक्तान्तविलोचनो ज्वलन् ॥ २६ ॥
 कथं ममाग्रे विलपस्यमीतवत्
 प्लवङ्गमानामधमोऽसि दृष्टधीः ।
 क अेष रामः कतमो वनेयरो
 निडन्मि सुग्रीवयुतं नराधमम् ॥ २७ ॥
 त्वां याद्ये डत्वा जनकात्मजो ततो

निहन्मि रामं सल्लक्ष्मणं ततः ।
 सुग्रीवमग्रे बलिनं कपीश्वरं
 सवानरं हन्यथिरेण वानर ।
 श्रुत्वा दशग्रीववयः स मारुतिः
 विवृद्धकोपेन दलत्रिवासुरम् ॥ २८ ॥
 न मे सभा रावणकोटयोऽधम
 रामस्य दासोऽहमपारविडम् ।
 श्रुत्वातिकोपेन हनूमतो वयो
 दशाननो राक्षसमेवमब्रवीत् ॥ २९ ॥
 पार्श्वे स्थितं मारुथ ऋण्डशः कपिं
 पश्यन्तु सर्वेऽसुरमित्रबान्धवाः ।
 निवारयामास ततो विभीषणो
 मडासुरं सायुधमुधतं वधे ।
 राजन् वधाहो न भवेत्कथञ्चन
 प्रतापयुक्तैः परराजवानरः ॥ ३० ॥
 उतेऽस्मिन् वानरे दूते वार्ता को वा निवेदयेत्
 रामाय त्वं यमुद्दिश्य वधाय समुपस्थितः ॥ ३१ ॥
 अतो वधसमं किञ्चिदन्यच्छिन्तय वानरे ।
 ससिद्धो गच्छतु हरिर्यं दृष्ट्वाऽऽयास्यति द्रुतम् ॥ ३२ ॥
 रामः सुग्रीवसङ्घितस्ततो युद्धं भवेत्तव ।
 विभीषणवयः श्रुत्वा रावणोऽप्येतदब्रवीत् ॥ ३३ ॥
 वानराणां छि लाङ्गूले मडामानो भवेत्किल ।
 अतो वस्त्रादिभिः पुच्छं वेष्टयित्वा प्रयत्नतः ॥ ३४ ॥
 वह्निना योजयित्वैनं भ्रामयित्वा पुरेऽमितः ।
 विसर्जयत पश्यन्तु सर्वे वानरयूथपाः ॥ ३५ ॥
 तथेति शणपट्टैश्च वस्त्रैरन्यैरनेकशः ।
 तैलाक्तैर्वेष्टयामासुर्लाङ्गूलं मारुतेर्दृढम् ॥ ३६ ॥
 पुच्छाग्रे किञ्चिदनलं दीपयित्वाथ राक्षसाः ।
 रज्जुभिः सुदृढं बद्ध्वा धृत्वा तं बलिनोऽसुराः ॥ ३७ ॥

समन्ताद्भ्रामयामासुश्चोरोऽयमिति वादिनः ।
तूर्यघोषैर्घोषयन्तस्ताऽयन्तो मुहुर्मुहुः ॥ ३८ ॥
उनूमतापि तत्सर्वं सोढे किञ्चिच्चिकीर्षुणा ।
गत्वा तु पश्चिमद्वारसमीपं तत्र मारुतिः ॥ ३९ ॥
सूक्ष्मो बभूव बन्धेभ्यो निःसृतः पुनरप्यसौ ।
बभूव पर्वताकारस्तत उत्प्लुत्य गोपुरम् ॥ ४० ॥
तत्रैकं स्तम्भमादाय उत्वा तान् रक्षिणः क्षणात् ।
वियार्य कार्यशेषं स प्रासादाग्राद्गुहाद्गुहम् ॥ ४१ ॥
उत्प्लुत्योप्लुत्य सन्दीमपुच्छेन मडता कपिः ।
ददाड लङ्कामभिलां साट्टप्रासादतोरणाम् ॥ ४२ ॥
डा तात पुत्र नाथेति कन्दमानाः समन्ततः ।
व्यामाः प्रासादशिखरेऽप्यारुढा दैत्योषितः ॥ ४३ ॥
देवता एव दृश्यन्ते पतन्त्यः पावकेऽभिलाः ।
विभीषणगृहं त्यक्त्वा सर्वं भस्मीकृतं पुरम् ॥ ४४ ॥
तत उत्प्लुत्य जलधौ उनूमान्मारुतात्मजः ।
वाङ्गूलं मज्जयित्वान्तः स्वस्थश्चित्तो बभूव सः ॥ ४५ ॥
वायोः प्रियसभित्वाय्य सीतया प्रार्थितोऽनलः ।
न ददाड उरेः पुच्छं बभूवात्यन्तशीतलः ॥ ४६ ॥
यन्नामसंस्मरणधूतसमस्तपापाः
तापत्रयानलमपीड तरन्ति सद्यः ।
तस्यैव किं रघुवरस्य विशिष्टदूतः
सन्ताप्यते कथमसौ प्रकृतानलेन ॥ ४७ ॥
एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामહેશ્વરसंवादे सुन्दरकाण्डे
चतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

॥ पञ्चमः सर्गः ॥

श्रीमलादेव उवाच ।

ततः सीतां नमस्कृत्य हनूमान्ब्रवीद्भयः ।
आज्ञापयतु मां देवि भवती रामसन्निधिम् ॥ १ ॥

गच्छामि रामस्त्वां द्रष्टुमागमिष्यति सानुजः ।
धृत्युक्त्वा त्रिपरिक्रम्य जानकीं मारुतात्मजः ॥ २ ॥

प्राणम्य प्रस्थितो गन्तुमिदं वचनमब्रवीत् ।
देवि गच्छामि भद्रं ते तूर्णं द्रक्ष्यसि राघवम् ॥ ३ ॥

लक्ष्मणां च ससुग्रीवं वानरायुतकोटिभिः ।
ततः प्राह हनूमन्तं जानकीं द्युःप्रदर्शिता ॥ ४ ॥

त्वां दृष्ट्वा विस्मृतं द्युःप्रमिदानीं त्वं गमिष्यसि ।
धतः परं कथं वर्ते रामवार्ताश्रुतिं विना ॥ ५ ॥

मारुतिरुवाच ।

यद्येवं देवि मे स्कन्धमारोह क्षणमात्रतः
रामेण योजयिष्यामि मन्यसे यदि जानकि ॥ ६ ॥

सीतोवाच ।

रामः सागरमाशोष्य बद्ध्वा वा शरपञ्जरैः ।
आगत्य वानरैः सार्धं हत्वा रावणमाहवे ॥ ७ ॥

मां नयेद्यदि रामस्य कीर्तिर्भवति शाम्भवी ।
अतो गच्छ कथं यापि प्राणान् सन्धारयाम्यहम् ॥ ८ ॥

धति प्रस्थापितो वीरः सीतया प्रणिपत्य ताम् ।
जगाम पर्वतस्याग्रे गन्तुं पारं मलोद्दधेः ॥ ९ ॥

तत्र गत्वा मलासत्त्वः पादाभ्यां पीडयन् गिरिम् ।
जगाम वायुवेगेन पर्वतश्च महीतलम् ॥ १० ॥

गतो महीसमानत्वं त्रिशद्वीजनमुच्छ्रितः ।
मारुतिर्गगनान्तःस्थो मलाशब्दं यकार सः ॥ ११ ॥

तं श्रुत्वा वानराः सर्वे ज्ञात्वा मारुतिमागतम् ।

उर्षेण मउताविष्टाः शब्दं यङ्कुर्मंडास्वनम् ॥ १२ ॥

शब्देनैव विजानीमः कृतकार्यः समागतः ।

उनूमानेव पश्यध्वं वानरा वानरर्षभम् ॥ १३ ॥

अेवं ब्रुवत्सु वीरेषु वानरेषु स मारुतिः ।

अवतीर्य गिरेर्मुद्भिं वानरानिदमब्रवीत् ॥ १४ ॥

दृष्टा सीता मया लङ्का धर्षिता य सकानना ।

सम्भाषितो दशग्रीवस्ततोऽहं पुनरागतः ॥ १५ ॥

धदानीमेव गच्छामो रामसुग्रीवसन्निधिम् ।

धृत्युक्ता वानराः सर्वे उर्षेणालिङ्ग्य मारुतिम् ॥ १६ ॥

डेयिष्युयुम्भुर्वाङ्गूलं ननूतुः डेयिदुत्सुकाः ।

उनूमता समेतास्ते जग्मुः प्रस्रवणं गिरिम् ॥ १७ ॥

गच्छन्तो ददृशुर्वीरा वनं सुग्रीवरक्षितम् ।

मधुसंज्ञं तदा प्राङ्ङुरङ्गदं वानरर्षभाः ॥ १८ ॥

क्षुधिताः स्मो वयं वीर देज्यनुज्ञां मडामते ।

भक्षयामः कृलान्यधे पिबामोऽमृतवन्मधु ॥ १९ ॥

सन्तुष्टा राधवं द्रष्टुं गच्छामोऽद्वैव सानुजम् ॥ २० ॥

अङ्गद उवाच ।

उनूमान् कृतकार्योऽयं पिबतैतत्प्रसादतः ।

जक्षध्वं कृलमूलानि त्वरितं उरिसत्तमाः ॥ २१ ॥

ततः प्रविश्य उरयः पातुमारेभिरे मधु ।

रक्षिणस्ताननादृत्य दधिवङ्ग्रेण नोदितान् ॥ २२ ॥

पिबतस्ताऽयामासुर्वानरान् वानरर्षभाः ।

ततस्तान् मुष्टिभिः पादैश्चूर्णयित्वा पपुर्मधु ॥ २३ ॥

ततो दधिमुष्णः कुध्दः सुग्रीवस्य स मातुलः ।

जगाम रक्षिभिः सार्धं यत्र राजा कपीश्वरः ॥ २४ ॥

गत्वा तमब्रवीद्वैव चिरकालाभिरक्षितम् ।

नष्टे मधुवनं तेऽध कुमारेण उनूमता ॥ २५ ॥

श्रुत्वा दधिमुष्पेनोक्तं सुग्रीवो दृष्टमानसः ।
 दृष्ट्वागतो न सन्देहः सीतां पवननन्दनः ॥ २६ ॥
 नो येनमधुवनं द्रष्टुं समर्थः को भवेन्मम ।
 तत्रापि वायुपुत्रेण कृतं कार्यं न संशयः ॥ २७ ॥
 श्रुत्वा सुग्रीववचनं दृष्टो रामस्तमब्रवीत् ।
 किमुच्यते त्वया राजन् वयः सीताकथान्वितम् ॥ २८ ॥
 सुग्रीवस्त्वब्रवीद्वाक्यं देव दृष्टावनीसुता ।
 उन्मुत्प्रभुभाः सर्वे प्रविष्टा मधुकाननम् ॥ २९ ॥
 भक्षयन्ति स्म सकलं ताऽयन्ति स्म रक्षिणः ।
 अकृत्वा देवकार्यं ते द्रष्टुं मधुवनं मम ॥ ३० ॥
 न समर्थास्ततो देवी दृष्टा सीतेति निश्चितम् ।
 रक्षिणो वो भयं मास्तु गत्वा ब्रूत ममाज्ञया ॥ ३१ ॥
 वानरान्ङ्गदमुभानानयध्वं ममान्तिकम् ।
 श्रुत्वा सुग्रीववचनं गत्वा ते वायुवेगतः ॥ ३२ ॥
 उन्मुत्प्रभुभानूयुर्गच्छतेश्वरशासनात् ।
 द्रष्टुमिच्छति सुग्रीवः सरामो लक्ष्मणान्वितः ॥ ३३ ॥
 युष्मानतीव दृष्टास्ते त्वरयन्ति मडाबलाः ।
 तथेत्यम्बरमासाद्य ययुस्ते वानरोत्तमाः ॥ ३४ ॥
 उन्मुन्तं पुरस्कृत्य युवराजं तथाङ्गदम् ।
 रामसुग्रीवयोरत्रे निपेतुर्भुवि सत्वरम् ॥ ३५ ॥
 उन्मूमान् राघवं प्राड दृष्टा सीता निरामया ।
 साष्टाङ्गं प्रणिपत्यात्रे रामं पश्चाद्दुरीश्वरम् ॥ ३६ ॥
 कुशलं प्राड राजेन्द्र जानकी त्वां श्रुयान्विता ।
 अशोकवनिकामध्ये शिंशामूलमाश्रिता ॥ ३७ ॥
 राक्षसीभिः पस्विता निराडारा कृशा प्रभो ।
 डा राम रामरामेति शोचन्ती मलिनाम्बरा ॥ ३८ ॥
 ऐकवेणी मया दृष्टा शनैराश्वासिता शुभा ।
 वृक्षशाभान्तरे स्थित्वा सूक्ष्मरूपेण ते कथाम् ॥ ३९ ॥

जन्मारभ्य तवात्यर्थं दण्डकागमनं तथा ।
दशाननेन उरणं जानक्या रक्षिते त्वयि ॥ ४० ॥
सुग्रीवेश यथा मैत्री कृत्वा वालिनिर्बलम् ।
मार्गणार्थं य वैदेज्या सुग्रीवेश विसर्जिताः ॥ ४१ ॥
मडाभवा मडासत्त्वा उरयो जितकाशिनः ।
गताः सर्वत्र सर्वे वै तत्रैकोऽलमिडागतः ॥ ४२ ॥
अहं सुग्रीवसन्धिवो दासोऽहं राघवस्य छि ।
दृष्टा यज्जानकी भाग्यात्प्रयासः कृत्वितोऽद्य मे ॥ ४३ ॥
धृत्युदीरितमाकर्ण्य सीता विस्फुरितेक्षणम् ।
केन वा कर्णपीयुषं श्रावितं मे शुभाक्षरम् ॥ ४४ ॥
यदि सत्यं तदायातु मद्दर्शनपथं तु सः ।
ततोऽहं वानराकारः सूक्ष्मरूपेण जानकीम् ॥ ४५ ॥
प्रणम्य प्राञ्जलिर्भूत्वा दूरादेव स्थितः प्रभो ।
पृष्टोऽहं सीतया कस्त्वमित्यादि बहुविस्तरम् ॥ ४६ ॥
मया सर्वं कमेणैव विज्ञापितमस्मिन्म ।
पश्चान्मयार्पितं देव्यै भवद्दत्ताङ्गुलीयकम् ॥ ४७ ॥
तेन मामतिविश्वस्ता वयनं येदमब्रवीत् ।
यथा दृष्टास्मि हनुमन् पीड्यमाना दिवानिशम् ॥ ४८ ॥
राक्षसीनां तर्जनैस्तत्सर्वं कथय राघवे ।
मयोक्तं देवि रामोऽपि त्वच्छिन्तापरिनिष्ठितः ॥ ४९ ॥
परिशोचत्यडोरात्रं त्वद्घातार्तां नाधिगम्य सः ।
धृष्टानीमेव गत्वाहं स्थितिं रामाय ते ब्रुवे ॥ ५० ॥
रामः श्रवणमात्रेण सुग्रीवेश सलक्ष्मणः ।
वानरानीकपैः सार्धमागमिष्यति तेऽन्तिकम् ॥ ५१ ॥
रावणं सकुलं हत्वा नेष्यति त्वां स्वकं पुरम् ।
अभिज्ञां देहि मे देवि यथा मां विश्वसेद्धिभुः ॥ ५२ ॥
धृत्युक्ता सा शिरोरत्नं यूडापाशे स्थितं प्रियम् ।

दत्त्वा काकेन यद्भूतं चित्रकूटगिरौ पुरा ॥ ५३ ॥

तदध्याडाश्रुपूर्णाक्षी कुशलं ब्रूहि राघवम् ।
लक्ष्मणं ब्रूहि मे किञ्चिद्दुरुक्तं भाषितं पुरा ॥ ५४ ॥

तत्क्षमस्वाज्ञभावेन भाषितं कुलनन्दन ।
तारयेन्मां यथा रामस्तथा कुरु कृपान्वितः ॥ ५५ ॥

धृत्युक्त्वा रुदती सीता दुःभेन मउतावृता ।
मयाप्याश्रासिता राम वदता सर्वमेव ते ॥ ५६ ॥

ततः प्रस्थापितो राम त्वत्समीपमिडागतः ।
तदागमनवेलायामशोकवनिकां प्रियाम् ॥ ५७ ॥

उत्पाठ्य राक्षसांस्तत्र बलून् उत्वा क्षणादहम् ।
रावणस्य सुतं उत्वा रावणेनाभिभाष्य च ॥ ५८ ॥

लङ्कामशेषतो दग्ध्वा पुनरध्यागमं क्षणात् ।
श्रुत्वा उनूमतो वाक्यं रामोऽत्यन्तप्रलृष्टधीः ॥ ५९ ॥

उनूमंस्ते कृतं कार्यं देवैरपि सुदुष्करम् ।
उपकारं न पश्यामि तव प्रत्युपकारिणः ॥ ६० ॥

धृदानीं ते प्रयच्छामि सर्वस्वं मम मारुते ।
धृत्यालिङ्ग्य समाकृष्य गाढं वानरपुङ्गवम् ॥ ६१ ॥

सार्द्रनेत्रो रघुश्रेष्ठः परां प्रीतिमवाप सः ।
उनूमन्तमुवायेदं राघवो भक्तवत्सलः ॥ ६२ ॥

परिरम्भो हि मे लोके दुर्लभः परमात्मनः ।
अतस्त्वं मम भक्तोऽसि प्रियोऽसि हरिपुङ्गव ॥ ६३ ॥

यत्पादपद्मयुगलं तुलसीदलाद्यैः
सम्पूज्य विष्णुपदवीमतुलां प्रयान्ति ।

तेनैव हि पुनरसौ परिरम्भमूर्ता
रामेण वायुतनयः कृतपुण्यपुञ्जः ॥ ६४ ॥

धृति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामउेश्वरसंवादे सुन्दरकाण्डे
पञ्चमः सर्गः ॥ ५ ॥

॥ समाप्तमिदम् सुन्दरकाण्डम् ॥

Encoded and proofread by

Vishwas Bhide vishwas underscore bhide at yahoo.com

Revised by PSA Easwaran and

ahimsasoldier at gmail.com

adhyAtmarAmAyaNe sundarakANDam

pdf was typeset on October 19, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

